

MAESTRII CARE AU OBȚINUT NEMURIREA FIZICA

CEI 18 SIDDHASI FAIMOȘI AI INDIEI ȘI TRADIȚIA YOGA

Cuvânt înainte

Tradiția celor 18 Siddhasi, maeștri supremi în yoga poate fi înțeleasă și apreciată prin reînțelegerea istoriei lor, învățăturilor lor și a contribuției în domeniile yoga, medicina și alte domenii auxiliare, precum alchimia și chimia sau cercetările cu privire la manuscriptele vechi pe care ei le-au lăsat. Ea își are originea, izvorul în marele yoghin Shiva, încarnare a lui Dumnezeu care în infinita sa compasiune a luat forma umană pentru a revela știința Yoga, cale de atingere a Absolutului, a comuniuni cu Dumnezeu.

Istoria Siddhașilor trebuie să fie scrisă. În prezent ea consta dintr-o colecție largă de lucrări, în mare parte manuscrise din frunze de palmier amenințate de furnici și degradare. Scrise în complicata și obscura limbă tamil, lucrările Siddhașilor sunt extrem de neglijate. Ei utilizează un limbaj ambiguu și obscur. Ei abordează acest limbaj în mod intenționat, având în vedere ca ei se adresează atât ascultătorilor obișnuiți cât și celor adepților cu o inteligență spirituală deosebită care găsesc un sens profund mistic printre rânduri. Textele reprezintă o cutie închisă de comori mistice încuiate cu lacătul ignoranței și numai practicanții Yoga Siddha sunt capabili să descifreze poemele și să dezvăluie adevăratul înțeles al acestora.

Informațiile au fost preluate și comentate din cartea Babaji and the 18 Siddha Kriya Yoga Tradition by M. Govindan.

Cei 18 siddhasi

În următorul tabel sunt prezentate cele 18 mari personalități spirituale ale Indiei, locul în care aceștia au obținut Soruba Samādhi, discipolii acestora și contribuția lor la dezvoltarea culturii și științei.

Harta Indiei și Sri Lanka este foarte folositoare și include locuri asociate cu Siddhasii.

Numele	Locul în care au obținut soruba samādhi	Gurul	Discipol
Nanadi Devar	Kasi (Benares)	Shiva	Thirum lar Patañjal Dakshin moorthy Romaris Sattamu
Agastyar	Ananthasaya na	Shiva	Boganat ar Babaji Thiruva var Macchar uni
Thirumool ar	Chidambarām	Nandi	
Boganathar	Palani	Agastyar Kalangi Nathar	Babaji Konkan ar Karovoc r Idai Kád
Konkanava r	Timpat	Boganat har	557
Macchamu ni (Matysendranath)	Thiruparrunk undram	Agastyar Punnake esar	Gorakna

		Pasunda r	
Goraknath	Poyur (Girnar)	Dattatreya (Vishnu) Macchamuni Allama Prabhu	Nāgārjuna
Sattamuni	Stirangam	Nandi Dakshina murthy	Sundaradar Paamba
Sundaranda	Kudal (Madurai)	Sattamuni Konkanavar	
Rama Devar (Jacob)	Alagar Mālai	Pulastya Karuvoo rar	
Kudambai	Mayavaram	Alukkan i Siddha (discipolul lui Idai Kádár)	
Karuvoorar	Karuvay (Karur)	Boganathar	Idai Kádár
Idai Kádár	Thiruvanmala i	Boganathar Karuvoo rar	Kudambai Alukkan
Kamalamuni	Aarur (Tiruvarum)		

Valmiki	Ettikudi	Narada	
Patañjali	Rameswaram	Nanadi	
Dhanvanth ri	Vaideeswara n Kovil		
Paambatti	Harisankaran Kovil	Sattamu ni	

Kaya kalpa este știința siddhașilor din Tamil de reîntinerire a corpului fizic folosind preparate din ierburi și minerale.

Continentul pierdut, Kumari Kandam

„Silappadikaran”, unul din cele 5 poeme epice tamil scrise în primul secol e.n. de către Ilando Adigal face frecvente referiri la o mare întințere de pământ numita „Kamari Nandu” (în zilele noastre este identificată ca fiind Lemuria ori Gondwana de către occidentali). Tamilul reprezintă regiunea din sudul extrem al Indiei și a făcut parte din vechiul continent Kamari Nandu. Se spune că vechiul Madurai a fost locul academiei de literatură din Tamil (Tamil Sangam) și Kavatapuram sau Muthor a fost capitala Regatului Pandyan. Comentatorii tamil menționează două mari fluvi în Tamilkam: Kumari și Pahroli. Distanța dintre aceste două râuri era de aproximativ 1.000 de mile și era divizată în mai multe state. Acest teritoriu era străbătut de munți cu o uimitoare varietate de flora și fauna (vezi harta Indiei în 30.000 î. H.) India peninsulară se extindea foarte mult formând un continent care atinge Africa în vest și Australia la sud. Din 30.000 î. H. și până în 2700 î. H. au avut loc cataclisme naturale ca rezultat al cutremurelor și erupțiilor vulcanice care au afectat periodic suprafața pământului și platformele oceanice. În timp ce continentul Lemuria se scufunda în partea de vest, populația a migrat către Asia, Australia și

teritorii din Pacific. Lemurienii au colonizat asemenea America de Nord și de Sud, valea Nilului, unde au ajutat la formarea civilizației egiptene. De asemenea, mulți sau îndreptat către Atlantida. Cronicele chinezești susțin ca foarte mult aur se extrăgea din muntele Meru care făcea parte din proeminenții munți Mani Mălai din Lemuria.

Dintre locurile amintite asociate cu cei 18 siddhasi, în afară de Kasi (Benares) și Poyur (Girnar), toate se afla în sudul Indiei, în special în Tamil Nadu. Literatura veche Tamil scrisa de Siddhasi vorbește despre mișcări ale continentelor și activități seismice. Ca urmare a acestor transformări Agastyar (gurul lui Babaji) să mutat către nord, în munții Pothigai, la nordul cărora se afla acum Trivandrum. Literatura și civilizația culturala a siddhașilor s-a născut aici și a continuat până în zilele noastre fără întrerupere. Mai târziu Agastyar și alți tamili au migrat către teritoriile care în zilele noastre sunt cunoscute sub numele de Java, Indonezia și Cambodgia. Cea mai veche civilizație din întreaga lume a fost cea dezvoltată de dravidieni în sudul Indiei, civilizație asociată cu cultul marelui yoghin Shiva, reprezentare a lui Dumnezeu, care a luat o formă umană pentru a revela yoga, calea de atingere a Perfecțiunii și a comuniunii cu Dumnezeu.

Dovezi ale prezentei siddhașilor în America!

În America Centrală și de Sud sunt dovezi copleșitoare ca aici au sosit acum mai bine de 2000 de ani maeștrii spirituali din India. În templele din Mexic și până în Perú au fost găsite sculpturi ale unor zeități hinduse cum ar fi Shiva sau Ganesha, zeul cu cap de elefant. Legendeale incașilor, maiiașilor și aztecilor vorbesc despre faptul ca la originile culturii lor se afla învățători înalți, cu barba și îmbrăcați în robe albe care erau capabile să realizeze miracole în ceea ce privește stăpânirea ploii și a focului. Este o confirmare a faptului că Siddhasi au efectuat călătorii către ținuturi îndepărtate.

THIRUMOOLAR

Tradiția spune ca Rishi Sundaranatha (Thirumoolar) a fost unul din discipolii lui Nandi Devar și a trăit pe muntele Kailas, domiciliul

Domnului Shiva. El s-a întâlnit cu prietenul sau bun, precum și coleg-discipol Agastyar (gurul lui Babaji) în Munții Pothigai din sudul Indiei. A fost un jivanmukta (persoana eliberată în viață), care l-a realizat pe Dumnezeu și a cărui naștere nu a fost rezultatul karmei trecute. S-a născut la alegerea sa din compasiune pentru umanitatea ignorantă. Traversând râul Cauvery el a ajuns la Tiruvavaduturai, unde s-a închinat zeității locale și a părăsit templul șovăielnic. În timp ce mergea pe malul râului el a fost martorul unui eveniment care l-a impresionat profund. O cireada de vaci îndurerate, cu lacrimi în ochi, erau adunate în jurul pastorului lor mort, Moolar. Rishi Sundaranatha (Thirumoolar) a fost cuprins de o nemărginită compasiune pentru animale. El și-a lăsat corpul fizic într-o groapa adâncă și folosindu-se de puterile sale yoghine, a transmigrat în corpul pastorului. Animalele s-au bucurat de acest miracol și l-au atins cu afecțiune. Rishi Sundaranatha (Thirumoolar) a mânăat cireada către casa lui Moolar, pastorul. I-a spus soției ca el nu mai vrea să stea cu ea și a mers la o mănăstire locală care l-a găzduit peste noapte. A doua zi s-a hotărât să își continue drumul și s-a întors la locul unde și-a lăsat corpul, ferit de animale și păsări. Spre marea sa dezamăgire a constatat că a dispărut corpul. S-a așezat în meditație și a realizat că însuși Domnul Shiva a luat corpul pentru ca în corpul tânărului pastor să devină cel ales de Shiva pentru a dezvălui misterele vieții. De acum înainte el a fost cunoscut sub numele de Thirumoolar, cuvântul „thiru” însemnând „sfânt”. El a rămas lângă satul Chidambaram (Tillai), unde se afla vechiul templu al lui Shiva sub aspectul de Nătarāja, Regele Dansului. Lângă un copac Banyan, el și-a petrecut zilele și nopțile în contemplație mistică. Tradiția spune ca la sfârșitul fiecărui an el își întrerupe meditația pentru a recita o strofă din patru versuri care cuprind cunoașterea pe care a realizat-o în timpul anului. El a continuat aceasta acțiune timp de 3.000 ani. A creat 3.000 de strofe poetice intitulate „Mantra Mălai”, „Ghirlanda de mantră”, aranjate în 9 cărți numite tantre și o prefață. În zilele noastre acesta lucrare este cunoscută sub numele de Thirumandiram, una dintre cele mai mare lucrări despre yoga și adevăruri mistice care s-a scris vreodată.

Thirumoolar a proclamat ca a trăit timp de eoni într-un corp transformat spiritual:

„După ce am devenit una cu picioarele de gratie ale Divinului Nandi (adică Taurul, Supramentalul Ishvara, Maestrul Suprem al

Existentei) și am văzut jocul nepieritor al Divinului în Lumea de Aur a cunoașterii am trăit o incomparabil de lungă viața de zeci de milioane de yugas”.

„Atunci când corpului i se permite să dobândească voința de a trăi mereu, el va trăi pentru nenumărate decade de milioane de ani. Cu ajutorul lumini Soarelui și a Lunii care se afla care se afla în Muladhara, chiar și parul devine suplu, strălucind și răspândind lumina”.

„Dacă Bindu (o manifestare joasă a energiei pranice) este reținută în corp, viața niciodată nu-l va părăsi”.

„Am realizat extatica Gratie a lui Shakti manifestata chiar în trupul de carne”.

AGASTYAR

Agastyar, patronul sfânt din Tamil Nadu, sudul Indiei, a devenit o figura de mitologie. El este înconjurat de diferite legende din toate timpurile. Referințe despre el se găsesc atât în literatura tamililor dravidieni cât și în cultura rigvedica din nordul Indiei. În Rig Veda este prezentat ca unul dintre cei mari 7 rishi ai perioade vedice. Multe imnuri vedice sunt atribuite lui.

Conform legendelor vedice, Mitra, dumnezeul iubirii și al armoniei, și Varuna, domnul marilor, au avut o întrecere pentru a câștiga iubirea frumoasei Unași. Ei nu au putut face mai mult decât să depoziteze sămânța lor fertilă: Mitra într-un vas și Varuna în apă. Agastyar s-a născut în vas și Vasistha, unul dintre cei 7 renumiți rishi, în apă. O interpretare corectă a acestor legende încă se mai așteaptă. Sunt foarte multe indicații ca Agastyar a existat ca o persoană reală, istorică.

Tradiția Tamil spune că în timpul mariajului dintre Shiva și Parvati, mulțimea prezenta de zei și zeițe a fost atât de mare încât echilibrul planetei a avut de suferit. Pentru a reechilibra balanța, Domnul Shiva i-a cerut lui Agastyar să plece din muntele Kailas către sudul Indiei. Din punct de vedere geografic, plecarea lui Agastyar din sudul Indiei se divide în 3 etape distincte. În prima etapă îl găsim pe Agastyar în Agastyasrama, la câteva mile nord de Nasik, vechiul Pancavati, la limita nordică a pădurii Dandakaranya. Mariajul sau cu

Lopamudrai, fiica regelui Vidharba, precum și întrevădarea cu Rama, a avut loc aici. Agastyar este unul dintre cei mai faimoși oameni sfinți din sudul Indiei. El este considerat un mare înțelept și yoghin ascetic precum și cel mai vechi învățător al vremurilor străvechi. Deși era mic de statură el a fost un luptător și un faimos vânător și arcaș care a triumfat asupra dușmanilor barbari.

A doua perioadă a pelerinajului către sud al lui Agastyar începe cu șederea sa la Malakuta, trei mile est de Badami (vechiul Badapipura), în districtul Kaladgi.

În timpul celei de a treia perioade sunt menționate multe istorisiri legate de prezenta lui în zona munților Pothigai. În timpul șederii sale în centrul zonei Tamil Nadu, el a înființat academia Tamil sau Sangam și a scris multe lucrări despre gramatică, medicina, farmacie, alchimie, botanica, yoga, filosofie, religie, misticism, exorcism și chiar magie.

Conform tradiției, în alte două stagi el a traversat marea către insulele indoneziene. Se spune că el ar fi locuit o perioadă mai mare de timp în Malayezia. În a cincea perioadă el a ajuns în Thailanda și Cambodgia. Aici el a trebuit să se căsătorească cu o frumoasă localnică, Yasomati. Copilul lor Yasovarman a fost un renumit rege.

Se spune că Agastyar a avut 12 discipoli, pe care i-a învățat diferite arte și științe, și care au fost îndrumați de el să instruiască oamenii. Alți proeminenți discipoli sunt Thiruvalluvar și Babaji Nagaraj, susținătorul Kriya Yoga în epoca modernă. Influența acestora în lumea din zilele noastre este deosebită. Agastyar este un mare înțelept care a condus la o fuziune între cultura arienilor nordici cu cea a dravidienilor din sud. Ashramul sau din Agastyasrama a constituit un punct care a permis atingerea armoniei, dând posibilitatea fiecărui vizitator de a se închina Absolutului, fiecare în felul său. Acolo au fost temple separate, dedicate diferitelor zeități. Mesajul de nemurire precum și tehnologia spirituală a Kriyei Yoga, care a fost transmisă lui Babaji pot constitui lucruri esențiale în epoca modernă pentru o integrare culturală de care este mare nevoie într-o lume în care telecomunicațiile și tehnologia computerelor formează un interdependent „oraș mondial”.

Boganathar sau Bogar este Juana Gurul lui Babaji. Gurul sau a fost Kalangi Nathar, care s-a născut în Kasi (Benares), India. El a atins statutul de nemuritor prin soruba samādhi la vârsta de 315 ani și apoi a făcut din China un centru al învățăturilor sale. El a aparținut de tradiția antică a sadhușilor Nath (asceți sfinți), a căror tradiție își are izvorul în Domnul Shiva, regele yoghinilor. Există nouă importante temple asociate cu această tradiție, cinci dintre ele fiind situate în Himalaya: Amarnath (unde Shiva a transmis Kriya Yoga partenerei lui, Parvati Devi Shakti, Kedarnath, Badrinath (India), Kailasanath (Tibet) și Pasupathinath (Nepal).

Boganathar a practicat Kundalini Yoga în 4 etape. În ultima etapă el a ales muntele Palani, în sud-vestul Tamil Nadu, ca loc pentru practica yoga intensă (tapas). A atins soruba samādhi la Palani prin grația Domnului Muruga, „Kumaraswamy”, (aspect al divinității sub forma unui copil veșnic tânăr). Templul Kumaraswamy din Palami a devenit epicentrul activității sale. El a vizitat multe țări prin călătorie astrală, fizică și chiar prin transmigrație în alt trup. Vizita sa în America de sud a fost confirmată de populația băstinașă din Chile: *„Bocha, cel care ne-a dat legea, un bărbat alb, cu barba, îmbrăcat în roba lungă, a fixat calendarul, a stabilit festivalurile și a dispărut în timp ca și alții (alți remarcabili învățători care au venit dincolo de Pacific, conform numeroaselor legende ale incașilor, aztecilor și mayașilor)”*. El a stabilit o întâlnire cu mulți siddhasi, chiar înainte de începutul prezentei Kali Yuga, în 3102 î. H., pentru a determina cea mai bună cale de evoluție spirituală pentru progresul umanității în perioada de întuneric ce urma să vină. Yoga iubirii și a devoțiunii, Bhakti Yoga, a fost considerată cea mai bună metodă. Boganathar a fost însărcinat de către siddhasi să definească ritualurile zeității lor favorite „Palaniandavar”, Domnul Muruga. Statuia acestei zeități a fost creată dintr-o substanță care să dureze pe tot parcursul Kali Yuga. Cea mai cunoscută substanță, granitul se deteriora după mii de ritualuri. Astfel ca Boganathar a creat această statuie din 9 ierburi secrete și ingrediente chimice, care au făcut-o mai tare decât granitul. 8 ingrediente au fost combinate pentru statuie, iar noua a fost folosită pe post de catalizator, pentru a o solidifica. În timpurile moderne cercetătorii de știință care au încercat să determine compoziția statuii,

au rămas uimiți când au constatat că aceasta nu poate fi distrusă nici chiar prin lovituri puternice. Compoziția statuii a rămas un mister. Urme de substanță rămân în urma ritualurilor de îmbăiere și aceasta favorizează progresul spiritual atunci când apa este băută de adoratori.

Kalangi Nathar (gurul lui Boganathar) a decis să intre în singurătate, în starea de samādhi pentru o perioadă de 3.000 de ani. El i-a cerut lui Boganathar prin telepatie să plece din Tamil Nadu către China pentru a prelucra misiunea lui. Boganathar a călătorit în China pe mare, urmând ruta comercială. În China a fost instruit de Kalangi Nathar în toate aspectele științei Siddha. Acestea includeau prepararea și uzul formulelor de ierburi kaya kalpa care favorizau longevitatea. După ce Kalangi Nathar a intrat în transa, Boganathar și-a asumat misiunea de a transmite mai departe învățăturile către chinezi. Pentru a facilita acest lucru el și-a transmigrat corpul sau vital în corpul fizic al unui chinez decedat și de aici încolo a purtat numele de BoYang. „Bo” deriva din cuvântul „bhogam” care înseamnă fericire materială și spirituală. Aceasta fericire este experimentată când Kundalini Shakti, energia primordială feminină, yin, este deșteptată și traversează întregul până în creștetul capului către locul lui Shiva, polul yang masculin, în chakra Sahasrara, și se unește cu acesta.

După un incident cu discipolii chinezi, BoYang a devenit cunoscut ca Lao-Tzu și a fost accesibil timp de aproape două sute de ani sutelor de discipoli chinezi pe care i-a inițiat în practicile Tantra Yoga prin care sămânța și energia sexuală sunt conservate și sublimite în energie spirituală. În secolul 5 d.Hr. Confucius s-a întâlnit cu Lao-Tzu BoYang și a făcut următoarea afirmație la adresa lui:

„Înălțarea Dragonului prin vânt către cer este ceva dincolo de cunoașterea mea. Astăzi l-am întâlnit pe Lao-Tzu, care este ca un dragon”. Printre chinezi, în particular taoiști, dragonul este simbolul lui Kundalini Shakti, forța primordială.

La sfârșitul misiunii sale în China, aproximativ 400 i. H., Boganathar cu discipolul sau Yu (căruia i-a dat numele indian Pulipani) și alți discipoli apropiați au părăsit China.

În timpul călătoriei, ei au vizitat numeroase temple în Himalaya. Mai târziu a vizitat și Arabia. Odată cu întoarcerea sa în Tamil Nadu, el a introdus sărurile și substanțele chimice chinezești. El i-a dat gurului sau Agastyar la Courtrallam pentru evaluare manuscrise cu peste

7.000 de versuri, foarte folositoare în cadrul academiei de Siddha de acolo. Acestea au fost foarte apreciate de către aceștia. Mulți siddhasi au devenit discipolii lui în ceea ce privește studiul unor științe cum ar fi kaya kalpa și yoga.

După ce a efectuat anumite tapasuri la Sathura Giri și Shiva Giri, el a mers la Katirgama, în Sri Lanka pentru a efectua un tapas prin care să câștige gratia Domnului Muruga. Apoi a mers la Palani, unde a atins soruba samādhi. S-a retras la Katirgama, unde Babaji Nagaraj l-a întâlnit în jurul anului 211 d.Hr. ...

Mai târziu, după perioada celor 6 dinaști (220 până la 560 d.Hr.), Boganathar s-a întors cu câțiva discipoli tamil în China. El a ajutat la ridicarea în anul 900 d.Hr. a templului Brihiteeswarar Shiva în Tanjore, sfătuind constructorii cum să ridice 8 tone de piatra în vârful templului, la o înălțime de peste 200 feet, o remarcabilă lucrare pentru tehnologia vremurilor respective.

După ce Boganathar și-a părăsit corpul fizic la Palani, el a continuat să lucreze în planul astral, inspirând discipolii și devoții, și în rare cazuri a transmigrat în alte corpuri fizice pentru scopuri precise. Nenumărate persoane, incluzând pe Yogi S.A.A. Ramaiah, Swami Satchitananda din Yogaville, Virginia au relatat în zilele noastre întâlniri în care l-au văzut și au fost inițiați, în timpul unor experiențevizionare.

Boganathar s-a ridicat deasupra limitărilor corpului de chinez pe care și l-a însușit și și-a prelungit viața prin uzul ierburilor, prin tehnicile de Prāṇāyāma și alte tehnici yoghine, atingând nirvikalpa samādhi.

„Cu mare grija și răbdare am făcut o tableta de kaya kalpa și am înghițit-o;

Departa de lumea scepticilor și nebunilor care nu apreciază înțelesul ascuns și importanta acestui lucru;

Am trăit în tărâmul parângilor (străini);

Pentru douăsprezece mii de ani, dragii mei!

Pentru o lungă perioadă am trăit și m-am hrănit cu vitala ojas (energia sublimata spiritual);

Datorită lui ojas vindhu am primit numele Bhogar;

Trupul a prins culoarea aurului;

Acum trăiesc în lumea de aur”.

RAMALINGA SWAMIGAL **(1823 – 1874)**

O scurta istorisire a vieții lui Ramalinga

Soruba samādhi a fost atins de câteva mari suflete din timpurile moderne. Ramaliga Swamigal, sfântul din Valadur, Tamil Nadu, este unul dintre ei. El a experimentat stagii de transformare divină și a lăsat 40.000 de versuri prin care și-a descris experiența. A devenit unul dintre cei mai celebrați sfinți din India de Sud, adorat pentru marea sa sfințenie, cucerirea morții și cântecele inspirate de lauda lui Shiva. Giganți spirituali precum Sri Aurobindo și Madame Blavatsky l-au recunoscut pe Ramalinga ca fiind înaintașul lor.

Ramalinga s-a născut pe 5 octombrie 1823, în satul Marudur, aproximativ 10 mile nord de Chidambarām, locul unde se afla marele templu dedicat lui Shiva Nātārāja. La vârsta de 5 luni, tatăl sau, Ramiah Pilai, și mama sa Chinnammai, l-au adus la templu. Când perdeaua din fata statuii lui Nātārāja s-a ridicat, flacăra de camfor s-a revărsat în fața lui; Ramalinga a ras cu voce tare și o neobișnuită atmosfera de sfințenie s-a răspândit în templu. Martor la o asemenea comuniune a copilului cu Domul Suprem, preotul a îmbrățișat copilul și-a declarat că este copilul lui Dumnezeu.

Tatăl sau a murit câteva luni mai târziu. Familia s-a mutat la Madras, unde au fost întreținuți de către fratele mai mare al lui Ramalinga. Când Ramalinga avea 5 ani, fratele sau a aranjat să-l școlarizeze cu un faimos tutor. După câteva lecții, a început să compună extatice versuri de poezii în cinstea lui Dumnezeu. Văzând extraordinara dezvoltare spirituală a băiatului, tutorele l-a învățat mai multe lecții.

În timpul unei boli, la vârsta de 12 ani, fratele sau i-a cerut să îndeplinească o funcție de învățător religios. Congregația a fost atât de impresionată de capacitățile sale de a comenta versurile unui sfânt medieval sivait, Thirugnanasambandar, încât au insistat să-și termine întreaga program de lecturi. Considerând că este voința Dumnezeului Suprem de a iniția aceasta misiune a lui în această lume, Ramalinga a acceptat invitația devoților.

Foarte puține fapte au fost înregistrate cu privire la următorii 12 ani din viața sa. Se pare că a fost o perioadă de intensă aspirație și dorința de a dobândi Gratia Divină.

În 1849, Velayutha Mudalier din Thuzhuvoor, un reputat poet sanscrit din Tamil, a devenit principalul sau discipol. În următorii 25 de ani, Velayutha a scris multe cărți care au inclus tratate despre Ramalinga Swamigal. În acest timp, Ramalinga s-a căsătorit cu Thannamal cu fiica uneia din surorile sale, dar toate încercările familiei de a-l îndrepta către o viață lumească au fost în van. Soția sa a rămas virgina pentru toată viața.

În următorii zece ani, la Thiruvothiur și Chidambarăm, el a scris multe versuri pasionale inspirate exprimându-și aspirația către lumina plină de grație a lui Dumnezeu. În 1860 s-a mutat în satul Valadur unde a înființat o casă de caritate pentru a hrăni săracii. De ospitalitate aveau parte și călătorii precum și bătrânii. Aproximativ zece mii de persoane au fost hrănite la inaugurarea unei ceremonii care a durat 3 zile. El și-a extins compasiunea asupra tuturor ființelor vii și susținea ca bunătatea este inerentă în ființă umană. Cea mai bună formă de compasiune se manifesta prin hrănirea persoanelor care sunt incapabile să muncească indiferent de casta, credință, culoare, ș.a.m.d. și prin alinarea foamei animalelor, păsărilor, insectelor și plantelor. Dumnezeu este prezent în fiecare ființă. El a condamnat uciderea animalelor și a convertit pe mulți la vegetarianism.

La Valadur, Ramalinga a ținut discursuri lungi în fața discipolilor și a primit mulți vizitatori care veneau în special pentru a fi martori la miracole. Cei cărora le erau foame erau hrăniți și cei care erau bolnavi erau vindecați. Foarte mulți adepți ai diferitelor școli filosofice îl vizitau și dubiile lor erau rezolvate.

Cântecul divin de gratie

În 1867 Velayutha Mudalier a adunat și publicat poemele lui Ramalinga sub titlul „Thiruvarulpa” sau „Cântecul divin de gratie”. La scurt timp după publicare, un grup de persoane din Sri Lanka conduse de faimosul erudit Arumugam Navalar a publicat un pamflet prin care îl descriau ca încrezut pe Ramalinga pentru titlul ales. Ei au motivat prin faptul că acest titlu poate fi potrivit numai pentru versurile sfinților sivaiti vechi din Tamil. După mai multe pamflete publicate,

Arumugam Navalar i-a intentat un proces cu intenția de a-l forța sa schimbe titlul poemelor. Procesul a avut loc la înalta Curte de Justiție din Cuddalore, Tamil Nadu. Ramalinga a intrat în sala de judecată numai după ce ambele părți implicate în proces au luat loc. Când a intrat, toți cu excepția judecătorului englez s-au ridicat în picioare, chiar dacă îl apreciau sau nu. A mers la locul său, a făcut un gest de respect în fața curții și apoi a plecat. Toți, inclusiv Arumugam Navalar, s-au ridicat din nou în picioare când Ramalinga a pleca. Judecătorul englez care a observat cu atenție expresia de devoțiune a fiecăruia pentru Ramalinga, l-a întrebat pe Arumugam Navalar de ce i-a arătat atâta respect lui Ramalinga. Navalar a explicat că este un obicei prin care se arată respectul sfinților. Judecătorul a încheiat imediat procesul, declarând ca măreția și sanctitatea imnurilor este meritata, mai ales ca și criticii au fost obligați să se închine în fața sfințeniei autorului lor.

Cântecul divin de gratie este una dintre cele mai mărețe lucrări din limbajul tamil. Scris în versuri melodioase, el exprima natura și attributele lui Dumnezeu, sufletul și simfonia vieții. El descrie numeroasele stagii în realizarea Sinelui și transformarea trupului muritor al lui Ramalinga într-un corp divin nemuritor. Ramalinga scria ca trupul sau muritor a devenit învăluit de o luminoscenta aurie și s-a transformat într-un „trup de iubire”. El a cantat foarte mult plin de încântare extatica despre curgerea Grației Divine. Corpul sau „de iubire” s-a transformat într-un corp efervescent, „corpul de Gratie”, *Pranava deham* sau „corpul de lumina”. Spre deosebire de cel anterior, acest corp era imperceptibil simțurilor fizice. Este nepieritor și imun la decadenta naturii. Aspirația sa de a se uni cu Supremul Dumnezeu a fost realizată în acest stagiul. El a afirmat:

„M-am rugat pentru un corp efervescent care pentru întotdeauna poate înfrunta vântul, pământul, cerul, focul, apa, soarele, luna, moartea, boala, armele mortale, planetele, injuriile faptelor rele și orice altceva. El mi-a îndeplinit rugăciunile și am un asemenea corp. Nu este un cadou egoist. Prieteni, căutați refugiul în Tatăl meu care este domnul Splendorii Beatifice ce aduce nemurirea chiar și trupului material”.

Discipolii lui Ramalinga au încercat să-l fotografieze. Fotografiile aveau doar hainele lui, dar nicio parte a corpului. Unul din discipolii săi, Kandaswamy Pillai a oferit o explicație. Trupul lui Ramalinga a fost convertit într-un corp de lumina sublima și nu mai

poate fi reflectat pe rama fotografica.

Trupul sau nu arunca umbră. Pentru a evita o publicitate nedorita în acest sens, Ramalinga și-a acoperit capul și corpul sau cu un veșmânt alb. Avea o înălțime medie și o față subțire. Nasul lui era lung, ascuțit și ochii pătrunzători care scânteiau de focul spiritual. Părea slăbuț și mânca foarte puțin, o dată la două sau trei zile. Putea cu ușurință să citească mintea altora și în mod frecvent efectua miracole, cum ar fi vindecările. Adesea se întâmplă să dispară pentru mai multe zile. Era simplu, umil, blând și iubitor.

Templul înțelepciunii

În 1870 s-a mutat într-o coliba mica, în cătunul Mettukuppam, aproximativ trei mile la sud de Valadur. Aceasta coliba a fost păstrată până în zilele noastre și este cunoscuta sub numele de „locuința sacra a miracolelor”. În 1871, el le-a cerut discipolilor să construiască un „templu al înțelepciunii” proiectat de el. Ei l-au făcut în șase luni. A fost inaugurat în 25 ianuarie 1872 și poate fi vizitat și în zilele noastre. Are forme unice, care explica în mod simbolic procesul realizării Sinelui, așa cum a fost experimentat de Ramalinga. Șapte perdele reprezentând pasiunile umane și ignoranta, ascund o eterna lumina și un variat spațiu interior în cadrul acesteia. Aceste perdele ascund succesiv: „individualul”, „viața însăși”, „spațiul realității”, „spațiul Supremului Dumnezeu” și diferite experiențe spirituale. Dincolo de toate aceste perdele se afla o cutie din sticlă, de 5 feet înălțime, reprezentând puritatea sufletului, în interiorul căreia arde o flacără eterna, care reprezintă sufletul în adevărata sa splendoare, unit cu Lumina Gratiei Supreme (Arul perunjyoti).

Ramlinga a lăsat instrucțiuni discipolilor săi ca, în afară de arderea camforului, niciun ritual să nu aibă loc. Devoții se roagă în tăcere, plini de iubire pentru Dumnezeu, și intra în extaz.

„În toate trupurile din creația Sa...”

De la ridicarea fundației templului, Ramalinga Swami a alternat între perioade de mai multe zile în solitudine în locuința sa și perioade în care susținea emoționante lecturi despre comuniunea spirituală universală. Către sfârșitul lui 1873 el a înălțat steagul Sanmarga ca

expresie a realizării Luminii Gratiei Supreme. El și-a sfătuit ascultătorii să mediteze asupra Domnului Lumini care își are locul în inima și să se roage Luminii Gratiei Supreme. Către sfârșitul lui 1873, el a plasat afară, în fața ușii camerei sale, lampa cu ulei pe care el o folosisese înăuntru. A cerut discipolilor să se închine ei și să-l alimenteze flacăra pentru totdeauna. El le-a cerut să-și imagineze Lumina Gratiei Supreme manifestată în ea și să se roage la El pentru Gratie.

În ziua de 30 ianuarie 1874, la vârsta de 50 de ani, Ramalinga a scris și le-a înmănat devoților următoarea declarație:

„Iubiții mei! Nu mă veți mai vedea pentru un timp. Nu vă faceți griji. Aveți grija ca Lumina din lampa (Gnana Deepam) să ardă pentru întotdeauna. Imaginați-vă ca Dumnezeu este acolo și închinați-vă luminii. Veți fi răsplătiți nemăsurat. Sunt în acest corp acum și după un timp voi intra în toate trupurile din creația Sa. Închideți ușa și încuiați-o pe din afară. Camera, în cazul în care se va ordona să se deschidă, va fi goală”.

După aceasta a intrat în cămara din bordeiul său. Târziu, în noapte, în timp ce devoții afara cantau „Lumina a Gratiei Supreme, Lumina a Gratiei supreme, revărsă-te asupra noastră, Lumina a Gratiei Supreme.”, brusc, un flash de lumina violet s-a răspândit din camera lui Ramalinga, simbol și dovada a intrării lui Ramalinga „în toate trupurile din creația Sa”. Când ușa a fost descuiată, camera a fost găsită goală. Ramalinga a dispărut fără nicio urmă. Câteva zile mai târziu poliția a investigat dispariția. Ei au condus o amănunțită cercetare. Toți sătenii erau copleșiți de emoție, atât de mare era tristețea lor. Polițiștii au examinat cu atenție zona din jurul colibeii. Negăsind nicio dovadă împotriva acestui fapt, ei au concluzionat că Ramalinga a fost într-adevăr un mare suflet care a dispărut în eter. Ofițerii au întrebat discipolii care au fost dispozițiile pe care le-a dat swami. Ei le-au spus că le-au dat instrucții să hrănească săracii. Ofițerii englezi le-au dat discipolilor 20 de rupii pentru acest scop și s-au întors în Cuddalore.

Sfârșitul sau amintește de modul în care cei patru mari sfinți sivaiti din Tamil Nadu, „nayanarii”, au părăsit planul fizic. Ei au dispărut în eter sau în Divinul Dumnezeu. Spre deosebire de aceștia, Ramalinga nu a păstrat secretul asupra nemuririi sale. El l-a proclamat în mod deschis și a invitat pe fiecare să împartă bucuria acestui lucru și Lumina Gratiei Supreme.

Modul în care s-a transformat și moștenirea sa

Ramalinga Swami a lăsat mai mult de 40.000 de rânduri în care a descris stagiile transformării pe care a experimentat-o. Un rezumat al acestora, aflat mai jos, arata ca ceea ce Babaji și cei 18 siddhasi au predicat ca fiind un inspirat proces care poate aduce cel mai mare potențial al umanității, uniunea cu Divinitatea, poate fi realizată la toate nivelele: spiritual, intelectual, mental, vital și fizic.

Ramalinga a descris transformările succesive:

1. transformarea corpului uman muritor în „Suddha deham” sau „trupul perfect”, realizând comuniunea spirituală și devoțiunea către Dumnezeu.
2. transformarea „Suddha deham” în „Pranava deham” sau „Corpul de Gratia și Lumina”.
3. transformarea în „Gnana deham” sau „Corpul înțelepciunii”, corpul Supremului Dumnezeu.

Ramalinga a declarat ca sfântul Manickavasagar, care s-a dizolvat în eter, în sanctuarul templului Nātārāja din Chidambarām, în secolul VII d.Hr. a trecut prin aceleași transformări.

Ramalinga continua nu numai „să trăiască în toate trupurile din creația Sa”, dar și în inimile a milioane de devoți care au fost inspirați prin exemplul și versurile sale. Misiunea sa în Valadur a hrănit săracii la o scară foarte mare, în fiecare an, pentru o perioadă de aproape 130 de ani care au trecut de al dispariția sa. Flacăra din bucătăria misiunii nu s-a stins de când a fost aprinsă în 1870. În timpul festivalului Puham din ianuarie, zeci de mii de devoți vizitează Templul înțelepciunii din Valadur precum și locuința sa de lângă Mettukuppam. Ambele au fost renovate în 1978. Ramalinga continua să strălucească de auriul „luminii grației divine”.

SRI AUROBINDO – UN MAESTRU CARE A OBTINUT NEMURIREA FIZICA?

Sri Aurobindo și cei 18 siddhasi

Una dintre puținele persoane din timpurile moderne care au

putut cu adevărat să aprecieze măreția transformării divine a umanității a fost Sri Aurobindo. În timp ce majoritatea pandiților și leaderilor ortodocși religioși au privit scrierile siddhașilor în care se vorbeau despre nemurirea fizică drept un produs al imaginației, Aurobindo a încercat timp de 40 de ani să ajungă la un asemenea stadiu. Nu a susținut niciodată că ar face parte din tradiția celor 18 siddhasi, dar este evident că transformările experimentate de Thirumoolar, Ramalinga, Aurobindo și Mama (principalul discipol al lui Aurobindo) au fost asemănătoare.

Viziunea inspirată a lui Aurobindo a fost exprimată în „Viața divină” și „Sintezele de yoga”, iar experiențele sale transformatoare în poemul epic „Savitri”. Ultimele două lucrări descriu în detaliu stagiile și dificultățile pe care le implica aceasta transformare. Pentru Aurobindo nemurirea fizică reprezintă un stagiul în evoluția umanității. El este un rezultat al transformării spirituale: punctul culminant al procesului în care Conștiința „Supramentală” „Divină” coboară în planurile joase ale conștiinței, chiar și la nivelul inconștient al Materiei. Modul în care Aurobindo descrie acest proces de transformare și rezultatele sale se aseamănă izbitor cu cel al celor 18 siddhasi și cu cel al lui Ramalinga, în special în ceea ce privește referințele cu privire la „corpul de aur” sau „luminoscenta aurie”. Profunda sa iubire pentru umanitate precum și orientare a către problemele lumii fizice și acțiunile sale sunt similare cu cele ale siddhașilor.

Aurobindo Ghose s-a născut în Calcutta, 15 august, 1872. El a studiat în Anglia de la vârsta de 5 ani până la 20 de ani. După întoarcerea în India, în 1892, Aurobindo a lucrat ca profesor de franceză și de engleză și mai târziu ca secretar al prințului de Baroda. S-a căsătorit în 1901. În următorii ani, el și-a orientat energia către idealul de independență indiană. A devenit unul dintre principalii lideri ai acestei mișcări. Englezii l-au acuzat de subversivitate și a fost trimis la închisoare, dar a fost achitat după un proces pentru lipsa de dovezi.

Întâlnirea cu Yogi Lee

În mijlocul acestor activități politice, pe 30 decembrie 1907, Aurobindo a întâlnit un yoghin pe nume Vishnu Bhaskar Lele. A fost

prima oară când aintalnit un yoghin în urma unei căutări. El i-a spus acestuia: *„Vreau să fac yoga, dar pentru acțiune, nu pentru sannyasa (renunțarea la lume) și Nirvāṇa”*. Cei doi au petrecut trei zile singuri într-o cameră. Lele i-a spus: *„Așază-te în meditație, dar nu gândești și îl atent la activitatea minții tale; vei vedea cum ajung în minte gândurile; înainte de a intra alungă-le departe până când mintea va câștiga o liniște totală”*. Mai târziu, Aurobindo spunea: *„Primul rezultat a fost o serie de experiențe cutremurătoare și schimbări radicale în conștiință, care nu au fost niciodată în intenția mea... și care au fost în totală contradicție cu vechile mele idei, determinându-mă să văd cu uimire lumea ca fiind un cinematograf uriaș pe care se mișcă formele universalității impersonale ale Absolutului Brahma”*. Aurobindo a intrat în starea de nirvikalpa samādhi sau ceea ce budiști fac referință ca fiind nirvāṇa, stadiul final al tradiției mistice din întreaga lume, pe care puțini l-au atins după eforturi deosebite. Dar acest punct a fost începutul pentru alte experiențe extraordinare: *„Am rămas în nirvāṇa timp de zile și nopți... în cele din urmă am început să mă topesc în Superconștiință... nicio diminuare s-au cădere din experiența suprema, mai degrabă o constantă înălțare și cuprindere a Adevărului... Nirvāṇa în conștiința mea eliberată, a fost doar începutul realizării mele, un prim pas într-o lucrare completă, deci nu realizarea ultimă a sufletului sau finalul culminant.”*; *„Nirvāṇa nu poate fi sfârșitul căii dincolo de care nimis nu mai poate fi explorat... este sfârșitul căii inferioare din Natura inferioară și începutul înaltei Evoluții”*.

Aurobindo a continuat să rămână în această stare în timp ce edita ziarele sale zilnice și organiza manifestații clandestine. Înainte de o asemenea manifestație, el i-a spus lui Lele despre faptul că ezită să țină un discurs. Lele i-a cerut să se roage, dar el era atât de absorbit de Tăcutul Brahman încât nu se putea ruga. Lele i-a spus că nu contează; se va ruga el și ceilalți; nu va trebui decât să meargă la manifestație; să facă o plecăciune în fața audienței, să aștepte și cuvintele vor veni din alta sursă decât mintea. Aurobindo a urmat aceste instrucțiuni și *„cuvintele au venit de parcă erau dictate. Mereu de atunci, discursurile, scrierile, gândurile și activitățile exterioare veneau din aceeași sursă, dincolo de minte”*. Aceasta a fost prima experiență în Supraconștiință. Discursul sau a fost minunat: *„Încercați să realizați puterea care se afla în voi, încercați să o manifestați în continuu, astfel încât tot ceea ce faceți să nu fie făcut de voi ci de acel Adevăr din interiorul vostru...”*

pentru ca voi nu sunteți aceasta, este ceva din interiorul vostru. Ce pot face toate aceste tribunale, toate puterile lumii, Adevărului care este în voi, acel Veșnic, acel Nenescut, Cel fără de Culoare, pe care sabia nu-l poate pătrunde și focul nu-l poate arde?... De ce v-ar mai fi teama, dacă sunteți conștienți de El, care se afla în interiorul vostru?"

Aurobindo a fost arestat de poliția britanică a doua oară, în dimineața lui 4 mai 1908. În curtea închisorii din Alipore, în timpul unei perioade de exerciții zilnice, o serie de experiențe spirituale au adus o schimbare în conștiința sa. El a început să-l vadă pe Dumnezeu în fiecare.

În căutarea „Secretului”.

După eliberarea sa din închisoarea din Alipore, Aurobindo și-a reluat munca revoluționară. În urma experienței pe care a avut-o în închisoarea Alipore, el a atins „conștiința supramentală” prin care adevărurile separate ale existenței – precum Pacea, Iubirea, Frumusețea, Puterea, Cunoașterea, Voința – sunt experimentate în mod total, dar independent unul de altul. Totuși limitările conștiinței au ieșit în evidență în mod clar. Prin structura sa, conștiința supramentală divide unitatea și cu cât coboară în planurile joase, cu atât devine mai fragmentată. Era nevoie și de un adevăr al corpului și al pământului, nu numai de un adevăr al spiritului și cerului. Era nevoie de o altă Putere care să reziste în planurile joase unde natura umană este subiectul puterii de divizare. Aurobindo a început să caute cheia pentru adevărata viață care poate fi trăită și aici, în sferele joase.

În februarie 1910 la un an de la eliberarea sa de la închisoare, era să fie arestat și deportat în insulele Andaman. Vocea i-a vorbit: „*Du-te la Chandernagore*”. A plecat imediat cu o barcă, pe Gange, în jos.

La Chandernagore, în 1910, a găsit „secretul” pe care l-a căutat. Circumstanțele nu au fost niciodată relatate de el. Totuși, din scrierile sale târzii, aflăm ca el a fost în iad, în planurile joase ale existenței, și asta pentru că cineva nu se poate ridica mai sus decât poate cobora. „Cu fiecare înălțime pe care o cucerim trebuie să aducem înapoi, în planurile vibratorii joase, puterea sa și iluminarea sa”. Pentru că Divinitatea sa coboară în noi și să transforme natura umană, progresul nu are în vedere atât de mult înălțarea noastră, pe cât de mult ține de

curățarea tuturor obscurităților din ființa noastră josnica. Curățarea subconștientului de frici, dorințe și dureri este un lucru de importanță primară. Cel mai jos nivel al conștiinței umane se afla în subconștient, care este rezultatul evoluției vieții în Materie. El conține toate obiceiurile vieții, inclusiv cel care ține de boala și moarte. La Chandernagore, Sri Aurobindo a atins adâncimile ultime ale subconștientului fizic. El a spus: *„Nu, nu cu ceresul sunt ocupat; mi-aș dori să fiu. Mai de graba cu sfârșitul lucrurilor care se afla în opoziție”*.

El a atins frontiera superioară a supramintii unde „magnificele valuri colorate” se tolesc în Lumina alba. A trecut în alt Timp și Spațiu. Toate valorile s-au răsturnat. Înaltul întâlnește josul, ambele într-un singur plan. El a pătruns în Supramental, care este adevărata baza a întregii materii și a experimentat iluminarea în fiecare celulă a corpului. Secretul transformării a fost următorul: conștiința de jos este conștiința de deasupra.

„Auriul” supramental

Descrierile „supramentalului” sunt reminiscențe ale descrierilor similare făcute de cei 18 sidhasi cu referire la soruba samādhi, sau *samadiul de aur*. Principalul discipol al lui Aurobindo, Mama, după prima sa experiență a scris:

„Era o impresie de putere, de căldură, de aur: nu era fluidă, era ca sclipirea prafului. Fiecare din aceste lucruri (nu pot fi numite particule sau fragmente, nici măcar puncte, așa cum sunt enunțate în mod matematic) erau ca aurul vivid, un praf de aur cald – nu se poate spune că era strălucitor sau întunecat sau făcut din lumina, în sensul în care îl înțelegem noi. Totul era o adunare de mici puncte de aur, nimic altceva decât asta. As putea spune ca acestea atingeau fata mea, ochii mei. Și aceasta cu o formidabilă putere. În același timp, un sentiment plenitudine, de pace pentru toate puterile. Era atâta bogăție, era atâta plinătate. Era mișcare la cota maximă, infinit mai rapidă decât cineva își poate imagina și în același timp era o pace absolută, o liniște perfectă... Am observat ca în această stare de conștiință, Mișcarea depășește forța puterii care face ca celulele să devină o formă individuală”. Aceasta descriere este o reminiscență a uneia din afirmațiile faimoase ale siddhașilor: „Stai în tăcere și cunoaște ca eu sunt Dumnezeu”.

Imobilitatea este baza puterii supramentale.

Pondicherry

După două săptămâni în Chandernagore, Aurobindo a auzit din nou Vocea cerându-i „să meargă la Podicherry”. La scurt timp după aceasta el a plecat în secret și a scăpat la limita de poliția britanică. Podicherry era o colonie franceză, în sud-estul coastei Indiei. Era ultimul loc în care cineva s-ar fi așteptat să înceapă o revoluție spirituală.

A fost dificil pentru Aurobindo în primii ani la Podicherry. Câțiva dintre revoluționarii săi au venit cu el, așteptând de la el să își rezume activitățile în acest domeniu. Dar Aurobindo nu avea nicio intenție să facă astfel. Atunci când s-a adus în discuție faptul că trebuie să ducă la bun sfârșit lupta sa politică, el a răspuns prompt că era nevoie *„nu de o revoluție împotriva guvernului britanic, prin care nimeni nu poate reuși cu ușurință... ci de o revoluție împotriva întregii Naturi universale”*.

Aurobindo a citit Vedele, scrierile sacre vechi, în forma lor originală, pentru prima oară în timpul primilor ani la Podicherry. A găsit în ele experiențe pe care le-a avut el însuși și a tradus o parte din ele în lumina experienței sale.

În 1910, Paul Richard, un scriitor francez, a venit în Podicherry. A doua oară a venit în 1914, cu intenția de a-l vedea pe Aurobindo și apoi i-a propus acestuia să facă o revistă filosofică lunară bilingvă, *Arya*, sau *o revedere a marilor sinteze*. Din 1914 până în 1920 Aurobindo a publicat această revistă precum și cele mai multe din lucrările sale – aproape 5.000 de pagini, care au fost cuprinse în mai multe cărți. Acestea includeau: *Viața divină*, în care acesta și-a exprimat propria sa viziune fundamentală filosofică asupra evoluției omului; *Sintezele de yoga*, în care a descris yoga sa integrală care este în contrast cu alte discipline yoghinice; *Eseu despre Gita*, în care este interpretată Bhagavad Gîtā în lumina viziunii lui Aurobindo asupra coborârii „conștiinței supramentale”; *Secretul Vedei și Ciclul uman*.

În 1921, el a lăsat penelul deoparte. Ediția finală pentru *Arya* a fost publicată. În următorii 30 de ani, scrierile sale au fost limitate la o enormă corespondență precum și poemul *Savriti*, care cuprinde viziunea sa desăvârșită asupra evoluției umanității, munca sa cu

subconștientul și inconștientul, precum și experiența sa în ceea ce privește înaltele sfere de conștiință.

Crizele transformării

Aurobindo a văzut umanitatea la o răscruce în evoluția ei. *„Dacă se afla un adevăr spiritual pe Pământ și care da alta valență nașterii noastre în Materie și dacă în mod fundamental în natura a avut loc o evoluție a conștiinței, atunci omul nu poate fi ultimul stadiu al acestei evoluții: el este o imperfectă expresie a spiritului și mintea lui este un instrument și o formă limitată; mintea se afla doar la jumătatea evoluției conștiinței, ființă mentală poate fi doar o ființă tranzițională”*.

Conform lui Aurobindo, noi am ajuns la o „criza a transformării”, care este *„atât de crucială precum a fost criza care a marcat apariția Vieții în Materie sau criza care a marcat apariția Minții în Viață”*. Spre deosebire de crizele anterioare, umanitatea poate fi văzută ca niște *„colaboratori conștienți la propria noastră evoluție”*.

Totuși, pentru Aurobindo, nu sunt forțele noastre umane care vor aduce transformarea ci o conștiință care înconjoară Forța divină de deasupra.

Materia supramentală se va supune voinței conștiinței și astfel va manifesta calitățile spiritului: imortalitate, maleabilitate, luminozitate, frumusețe și beatitudine. Vor surveni semnificative transformări fizice: *„Transformarea constă în faptul că tot aranjamentul material va fi înlocuit de concentrări de forță, fiecare având un mod diferit de vibrație; în loc de organe vor fi centre de energie conștientă, puse în mișcare de voința conștiinței. Nu va fi stomac sau inimă, nici circulație și nici plămâni. Toate acestea vor dispărea și vor lăsa loc unui joc de vibrații reprezentând ceea ce sunt aceste organe în mod simbolic”*. Corpul vă va fi făcut dintr-o „energie concentrată care se va supune voinței”. *„Schimbarea de conștiință va fi factorul principal, mișcarea inițială, iar modificarea fizică va fi factorul subordonat, o consecință”*.

Aurobindo nu a fost deloc un teoretician sau un scriitor de science fiction. El a scris pe baza experienței sale și experiența sa legată de „transformare” are trei faze distincte: prima, o fază strălucitoare, din 1920 până în 1926, în care multe puteri și fenomene

și puteri miraculoase sau manifestat prin puterea conștiinței supramentale pe care Aurobindo a manifestat-o pentru prima oară în 1910; a doua, o fază de retragere, în care Aurobindo și principalul sau discipol, Mama, Mirra Richard, au testat pe propriile lor trupuri efectele mai multor experimente, lucrând la nivelul subconștientului și inconștientului din 1926 până în 1940 și a treia fază, în care eforturile au avut în vedere întreaga umanitate și lume, din 1940 până în prezent.

La sfârșitul primei faze, pe 24 noiembrie 1926, el a sfârșit brusc manifestarea puterilor și miracolelor și a anunțat retragerea în solitudine. Oficial, ashramul a fost înființat sub conducerea Mamei.

Din 1926 până în 1940 el și Mama au făcut experimente asupra somnului, mâncării, asupra legilor naturii, trecând prin multe experiențe la nivel celular și subconștient. A fost o cursă împotriva timpului care ne amintește de ceea ce siddhasii au descris în știința ierburilor Kaya Kalpa prin care încercau să prelungească viața suficient de mult pentru a permite forțelor spirituale mult mai subtile se desăvârșească îndumnezeirea.

Pregătirea celulelor, tăcerea mentală, pacea vitală, conștiința cosmică au fost vehicule care au permis conștiinței celulare și fizice să se lărgească și să se universalizeze. Apoi a devenit clar faptul că „trupul este peste tot” și nimeni nu poate transforma ceva fără a transforma totul. Aurobindo și Mama au găsit că transformarea completă nu este posibilă pentru individ, dacă nu are loc o minimă transformare pentru tot.

„Pentru a ajuta umanitatea”, remarca Aurobindo, „nu este suficient pentru un individ să găsească soluția ultima în mod individual pentru ca, atunci când lumina este gata să coboare, ea nu poate sta până când planul inferior, de jos, nu este pregătit să suporte presiunea Descendentului”.

„Dacă cineva vrea să facă munca de unul singur”, spunea Mama, „este absolut imposibil să fie făcută în mod total, pentru ca fiecare ființă fizică, oricât de realizată ar fi, chiar dacă aparține unei conștiințe a totalității superioare, chiar dacă ar fi făcută pentru o muncă specială care are în vedere totalitatea, nu este decât o ființă parțială și limitată. Acesta este adevărul și legea – transformarea completă nu poate fi realizată pe cont propriu, printr-un singur corp... așa că dacă cineva vrea să aibă o acțiune generală, sunt necesare cel puțin un număr minim

de ființe fizice”.

A treia faza

Cu această idee, perioada muncii individuale a sfârșit în 1940, iar Sri Aurobindo și Mama au început al treilea stadiu al muncii lor de transformare. În timpul acestei faze, orientarea a fost către o transformare globală. *„Acest ashram a fost creat... nu pentru renunțarea la lume ci ca un centru și un loc unde are loc evoluția altei forme de viață”.* Ashramul a fost organizat pentru a fi deschis tuturor tipurilor de activități care țin de natura creativa, precum și pentru toate tipurile de individualități, bărbați, femei și copii, din toate clasele sociale.

Activitatea în lume a fost de o importantă primară: *„Viața spirituala găsește expresia cea mai potentă în omul care trăiește o viață obișnuită prin puterea Yoga... Printr-o uniune a vieții interioare cu cea exterioară, umanitatea va fi ridicată și va deveni puternică și divină”.*

Dilema liderilor evoluționari

Cea de-a treia faza a crescut dilema pe care Sri Aurobindo și Mama au încercat să o rezolve la sfârșitul celei de a doua faze. Aflându-se față în față cu rezistența colectivă a subconștientului și inconștientului, ei s-au întrebat dacă ar putea să realizeze o transformare a sinelui individual în izolare față de alții și apoi să se întoarcă să ajute umanitatea, ca lideri evoluționari. Ei au decis împotriva acestei strategii, deoarece, după cuvintele lui Aurobindo, ar rezulta un gol între ei și umanitate.

Sri Aurobindo spunea: *„Odată începută, munca nu va avansa rapid chiar de la începutul stagiului decisiv. Pot fi secole întregi de efort... Chiar dacă prima schimbare decisivă este atinsă, este cert că nu toată umanitatea va fi capabilă să se ridice la acel nivel. Va fi o diviziune între cei care vor fi capabili să trăiască la nivelul spiritual și cei care vor fi capabili să trăiască în lumina care coboară de la acest nivel către nivelul mental. Și mai jos de acestea va fi o mare masă influențată de realitatea superioară dar care nu va fi pregătită pentru*

lumina. Dar chiar și aceasta va fi o transformare și un început care nu a mai fost atins nici pe departe”.

Aceasta inevitabila diviziune și „gol” care se va produce sunt probabil motivele pentru care Aurobindo și Mama nu au coborât „supramentalul” în propriile lor corpuri și eventual să-l mențină acolo. Și mai mult, nu cumva „corpul de aur” al siddhașilor, al lui Ramalinga și al chinezilor taoiști este doar o fază de început a lungii transformări colective a întregii umanități?

În efortul sau de a încerca să rezolve aceasta problema, autorul cărții Babaji and the 18 Siddha Kriya Yoga Tradition, Marshall Govindan, a vizitat Pondicherry și Valadurul. El a amintit o frază pe care a văzut-o cu mulți ani în urmă, prin care Aurobindo și Mama afirmău ca *„ceea ce ei au încercat să atingă a fost deja atins de Ramalinga Swami cu doar 100 de ani în urma”*. El s-a întâlnit cu T.R. Thulasiram în Podicheri și a aflat că au fost publicate de către acesta două volume de lucrări, *Arut Perum Jothi* și *Corpul fără de moarte*, în 1980, care conțin subiectele de discuție care au fost avute în vedere la întâlnirile cu Mama în ceea ce-l privește pe Ramalinga, precum și tot ce a scris Aurobindo despre Ramalinga.

În studiul sau exhaustiv, Thulasiram a observat: *„Sri Aurobindo a ajuns să înțeleagă în ultima parte a vieții sale ca puțin yoghini au atins transformarea supramentală ca o siddhi (putere supranaturală) personală menținută prin Yoga-Siddhi și nu ca o dharma (lege) a naturii”*.

Fascinantul studiu al lui Thulasiram aduce dovezi ca experiențele transformatoare ale lui Thirumoolar, Ramalinga, Aurobindo și Mama au fost toate asemănătoare. „Luminoscenta aurie” pe care Aurobindo a manifestat-o la moartea sa ne amintește de „corpul de aur” al imortalității la care s-a referit Ramalinga și cei 18 siddhasi.

Moartea lui Sri Aurobindo

Către sfârșitul lui noiembrie, 1950, Sri Aurobindo a început să manifeste simptomele unei boli de sânge, care a revenit din timp în timp pe parcursul a mai multor ani. În contrast cu ocaziile anterioare, el a spus că nu își va mai folosi puterile yogine pentru a se vindeca.

Când a fost întrebat de ce, el a spus: *„Nu pot explica, nu veți înțelege”*. Pe 4 decembrie simptomele au dispărut în mod miraculos. Dar târziu, în acea noapte a devenit evident ca el se va retrage pentru un scop bine definit. Pe 5 decembrie, în 1950, el a decis să amâne aceasta pana când corpul va arata semne de descompunere. Corpul a căpătat o nouă strălucire, *„o luminoasa mantie de luminoscenta aurie în jurul lui”*, după cum a fost descrisa de Mama. Mulți alții au relatat despre aura aurie din jurul lui. Pentru mai mult de patru zile corpul a rămas intact, cu o persistenta nuanța aurie. Pe 8 decembrie Mama i-a cerut lui Aurobindo, într-o întâlnire oculta, să se reîntoarcă la viață, dar el a răspuns astfel conform mărturisirii Mamei: *„Mi-am părăsit acest corp cu un scop precis. Nu îl voi lua înapoi. Ma voi manifesta din nou prin primul Corp Supramental construit prin Calea Supramentală.”* ... *„Lipsă de receptivitate a pământului și a oamenilor”* a spus Mama pe 8 decembrie, *„este cea mai responsabilă pentru decizia lui Sri Aurobindo în ceea ce privește corpul său”*. Pe 9 decembrie, dimineața, după mai mult de 100 de ore, corpul a început să arate primele semne de descompunere și a fost îngropat dimineața, în curtea ashramului.

Scrierile lui Sri Aurobindo continua sa ne furnizeze o viziune pentru evoluția noastră colectivă și importanți indicatori pentru fiecare individ astfel încât să atingem o transformare divină a vieții.

MAEȘTRII CARE AU OBȚINUT NEMURIREA FIZICA DIN ZILELE NOASTRE

Swami Pranabananda

În afară de renumitul yoghin sihastru din Himalaya, Babaji, găsim numeroase referințe la yoghini care au atins nemurirea și care mai trăiesc și în zilele noastre. În cartea lui Yoganada, găsim referire la sora lui, Mataji, de asemenea nemuritoare. Ea trăiește alături de Babaji în munții din Himalaya din apropiere de Badrinath. În cartea Babaji and the 18 Kriya Yoga Tradition, se face referință la ashramul lui Babaji din Himalaya, numit *„Găuri Shankar Peetham”*, unde Babaji trăiește alături de sora lui și un cerc de discipoli apropiați. Dintre aceștia doar sora lui și Amman Pranabananda au atins nemurirea fizica

prin soruba samādhi. După cum se menționează și în cartea lui Yogananda, Swami Pranabananda, „sfântul cu două corpuri”, la sfârșitul încarnării sale anterioare, a ieșit în mod conștient din corpul sau fizic prin mahasamadhi, în fața discipolilor săi. El a spus că va renaște în curând și apoi va pleca în Himalaya unde va trăi alături de Babaji. La câțiva ani după moartea sa el s-a născut într-un alt corp și și-a reamintit încă din copilărie de viață sa anterioară și legătura cu Babaji. Astfel, a plecat în Himalaya, în căutarea gurului sau nemuritor. Prin grația lui Babaji, acesta ajuns la El. După ce a practicat kriya yoga intensiv, sub îndrumarea lui Babaji, el a atins stadiul care conferă nemurirea, soruba samādhi. El servește acum ca o sursă de inspirație pentru mulți căutători spirituali.

Contele de Saint Germain

În cartea „A trăi cu Lumina”, publicată în limba română la editura For You, Jasmuheen amintește de Contele de Saint Germain. El este un Emisar al Marii Frații Albe, lucrând pe Raza 7 a Ordinii Ceremoniale și Magiei – și este cunoscut în planurile eterice ca Maestrul Ragoczy.

Mulți considera ca el ar fi fost cel care ar fi scris cărțile lui Shakespeare și ca în încarnarea anterioară ai fi fost Merlin.

În timpurile moderne, el este cunoscut pentru cărțile sale, *Tratat despre sinele superior*, scrisă prin channelling de Godfre Ray King, în 1930.

St. Germain a petrecut 85 de ani cu Frăția Trans Himalayana și cu maestrul El Morya, Kuthumi și Diwhal Khul. Ei au transmis prin channelling, prin Madame Blavatsky, literatura originală teozofică. Se mai spune și că ar fi instrumentat formularea Constituției Americane și a Declarației de Independență.

Se crede că s-a născut în 1561 și este mai bine cunoscut drept Contele de Saint Germain. Este cunoscut ca Regent pentru Europa și este preocupat, în special, de evoluția conștiinței în zonă. Ca mare linevist, el vorbea toate limbile europene, era un spadassin expert, un maestru vilonist și posedă o extraordinară memorie a minții și o memorie fotografică.

Era independent financiar, iar legendele îl prezintă drept Maestru Alchimist, capabil să transforme metalul obișnuit în aur de

calitate înaltă, care nu își pierde niciodată luciul. Se spune despre el ca nu mânca și nu bea niciodată și ca păstra o înfățișare tânără, a unui om în jur de 40 de ani. Pentru ca a trăit atât de mult timp ca nemuritor, își regiza în mod constant moartea și apoi își asuma o alta personalitate.

Alte referințe

Leonard Örr, fondatorul organizației Rebirthing afirma *in Yoga vieții veșnice – Vrishvahan Samādhī (Soruba)* ca în 1977 a întâlnit primul yoghin nemuritor. De atunci încolo, el spune ca a mai întâlnit și alții, care aveau cel puțin 300 de ani. El spunea ca nemurirea fizica nu prezintă interes decât dacă o persoană și-a păstrat corpul în bune condiții cel puțin 200 de ani. Jasmuheen amintește de Bhartriji, un yoghin în vârstă de 2000 de ani. Conform celor spuse de Leonard Örr, Bhartriji locuiește tot în ashramul din satul Bhartara, în districtul Alwar, Rajasthan, India.

Paul Brunton, în faimoasa carte „India secreta” face referiri la maștrii nemuritori. El spune ca a întâlnit yoghini demni de încredere care i-au vorbit de maștrii lor nemuritori care au sute sau mii de ani. Găsim în această carte referințe la trei maștrii nemuritori.

BABAJI

Babaji – maestrul nemuritor din Himalaya

Credeți că poate fi atinsa desăvârșirea ființei umane în toate planurile ființei umane? Dacă da, atunci Babaji este exemplul viu de lângă noi, model al compasiunii care a făcut o promisiune solemna omenirii în fața discipolului lui Lahiri Mahasaya, Ram Gopal: „Nu-mi voi mai părăsi niciodată forma fizica. Ea va rămâne mereu vizibila, cel puțin pentru un mic număr de aleși”.

Colțurile stâncoase ale Himalayei de nord, din apropiere de Badrinarayan, sunt binecuvântate pana astăzi de prezenta vie a lui Babaji. Mastru sihastru își păstrează aceeași forma de milenii.

În România cartea „Autobiografia unui yoghin” scrisa de Paramahansa Yogananda ne furnizează informații prețioase

referitoare la viața marelui maestru. Am avut însă ocazia de a lua legătura prin internet cu câțiva discipoli din SUA ai lui Marshal Govindan cel care a avut marea șansă de a-l întâlni pe Babaji, fondatorul Kriya Yoga. În anul 1988, Babaji i-a cerut să inițieze și alte persoane în Kriya Yoga. În Octombrie 1999, Govindan a fost binecuvântat de Babaji Nagaraj cu „darshan”, lângă ashramul acestuia de lângă Badrinath, Himalaya.

În cartea „Babaji And The eighteen Siddha Kriya Yoga Tradition” („Babaji și tradiția Kriya Yoga a celor 18 Siddha”), Marshal Govindan ne dezvăluie informații interesante cu privire la Babaji. Ma voi margini la acestea pentru ca această carte nu a fost încă tradusa în limba română.

Nașterea și copilăria lui Babaji Nagaraj

În anul 203 după Hristos, pe 30 noiembrie, într-un mic sat actualmente cunoscut sub numele de Paragipettai, în Tamil Nadu, India, lângă locul unde râul Cauvery se varsă în oceanul Indian s-a născut cel care avea să primească numele de Nagaraj. Numele dat de părinții săi, înseamnă „regele șerpilor” și a fost ales în onoarea forței primordiale care sălășluiește în interiorul ființei umane „Kundalini Shakti”. Nașterea copilului a avut loc în timpul sărbătorii „Kartikai Deepam”, „Festivalul luminilor”. Festivalul celebrează triumful forțelor luminii asupra forțelor întunericului. Tamiliile celebrează victoria zeității lor Murugan, fiul lui Śiva, asupra demonilor care amenințau să stăpânească lumea. Din punct de vedere astrologic, nașterea sa a avut loc sub auspiciile stelei Rohini, aceeași stea sub care Domnul Krishna, marele avatar, una din încarnările lui Dumnezeu, a fost născut pe 20 iunie, 3228 I.H. (Sathya Sai Baba, 1977, p.90). Momentul nașterii lui Babaji nu putea fi ales mai bine, având în vedere ca acesta avea să manifeste măreția Domnului Krishna și a lui Muruga.

Părinții copilului erau descendenții familiei de brahmani Nambudri, care au emigrat în acest sat de coasta, sute de ani în urma de pe coasta Malabar, care actualmente se afla în statul Kerala. Preoții faimosului templu himalayan, Badrinath provin din aceeași casta. Lângă acest templu Nagaraj s-a transformat într-un mare siddha, actualmente cunoscut sub numele de Babaji. Tatăl lui Nagaraj a fost

preotul principalului templu din sat. Acest templu era ridicat Domnului Shiva. În primii ani ai copilăriei Nagaraj a fost influențat de practicile religioase și ceremoniile care erau celebrate în templul tatălui său.

Paragipettai se afla la numai șaptesprezece km distanță de templul Chidambaram un renumit loc de pelerinaj care are formoase imagini ale lui Shiva sub aspectul de Nātārāja, dansatorul cosmic. Imaginea Nātārāja se afla sub un acoperiș cu 21600 sigle din aur masiv reprezentând media numărului de respirații a unei ființe umane într-o zi. Siglele sunt susținute de 72.000 de cuie din aur care reprezintă 72.000 de nadis-uri (canale energetice ale corpului uman). Marele maestru spiritual Thirumoolar a atins soruba samādhi (desăvârșirea spirituală a tuturor structurilor ființei care în mod implicit aduce imortalitatea corpului fizic) în urmă cu câteva mii de ani. Această experiență transformatoare a marelui maestru precum și devoțiunea milioane de pelerini au supraîncărcat Chidambaramul cu vibrații spirituale transformându-l în unul dintre cele mai spirituale locuri ale planetei. Fără îndoială acesta a fost un ajutor în aspirațiile spirituale ale tânărului Nagaraj în timpul pelerinajelor efectuate împreună cu familia sa.

Babaji Nagaraj a relevat decât puține detalii din anii copilăriei sale, probabil doar pe cele ce le-a găsit de cuviință a fi formative și instructive pentru discipolii săi. Acestea includ o descriere a unui incident legat de un fruct care crește în regiunile tropicale din Asia de sud (jackfruit). Acesta este considerată o delicatete, la maturitate are mărimea unui pepene mai mare, conține sute de pori suculenți de culoarea aurului cu aroma de miere. Având în vedere că poate fi cules doar într-o perioadă care include doar câteva săptămâni anuale, fructul constituie o rară delicatete pentru copii. Era fructul favorit al lui Nagaraj. Mama lui Nagaraj l-a pus deoparte pentru o sărbătoare în familie. În timpul absenței acesteia de acasă, Nagaraj a sesizat oportunitatea de a devora întregul fruct. Văzând resturile fructului la întoarcerea acesteia, mama a căzut într-o furie oarbă și a astupat gura băiatului cu o cârpă gata să-l sufocă. Din fericire Nagaraj a supraviețuit, Nagaraj a iertat-o pe mama sa pentru că era gata să-l omoare. El i-a mulțumit lui Dumnezeu că i-a arătat că mama sa poate fi iubită fără atașament. Iubirea lui pentru mama sa a devenit necondiționată și fără atașament.

Nagaraj avea numai cinci ani, într-o zi în timp ce stătea la intrarea în templu privind mulțimea adunată pentru ceremonia religioasă, un străin l-a înșfăcat de braț și a fugit cu el, răpitorul era un neguțător din Beluchistan care acum face parte din Pakistan. Trăsăturile chipeșe și pielea alba a lui Nagaraj l-au atras pe acesta, care a sesizat potențialul profit pe care l-ar putea obține din vânzarea băiatului ca sclav. El a plecat cu Nagaraj într-o barca spre Nord pana când au ajuns la portul care acum este cunoscut sub numele de Calcutta. Acolo Nagaraj a fost vândut unui om bogat. Noul sau stăpân era un om blând. El i-a redat acestuia libertatea la scurt timp. După cum adesea se întâmplă în asemenea cazuri, ceea ce părea să fie o mare tragedie a devenit o oportunitate pentru eliberarea lui Babaji de sub limitările și datoriile unui gospodar brahman. După ce a fost eliberat de către blândul binefăcător, Nagaraj s-a alăturat unui mic grup de sanyasini rătăcitori. El a fost atras de fata lor radiantă și dragostea pentru Dumnezeu, în următorii ani el a mers din loc în loc cu numeroși sanyasini studiind scripturile sacre ale Indiei. Reputația sa a crescut, era adesea invitat să dezbată asupra unor subiecte metafizice împreună cu pandiți și lideri care aparțineau diferitelor școli esoterice. Era capabil să clarifice subiecte și să rezolve dispute cu o erudiție ce stârnea uimire având în vedere vârsta sa.

Drumul Spre Realizarea Sinelui

Nagaraj a simțit ca învățăturile cu privire la scripturi nu l-au adus mai aproape de realizarea sinelui, fericirea transcendentă și împlinire. El a devenit din ce în ce mai nesatisfăcut. Faima sa ca erudit a devenit o sursă de distragere. Cuvintele indiferent de cât de bine răsună nu pot cuprinde adevărul. Ele pot cel puțin pot să arate calea dar pentru a atinge scopul trebuie să mergi dincolo de cuvinte și rațiune. La vârsta de 18 ani el a făcut o lungă și dificilă călătorie atât pe jos cât și cu barca împreună cu un grup de asceți din Benares la templul sacru din Katirgama, Sri Lanka. Katirgama este situată lângă extremitatea sudică a insulei Sri Lanka (care a purtat numele de Ceylon). Călătoria lui Babaji a durat multe luni. Aproape cu 800 de ani în urma Gautama Buddha a făcut un pelerinaj similar la templul lui Murugan din Katirgama. De atunci a devenit cel mai adorat loc din Sri

Lanka, atât pentru tamili hinduși cât și pentru buddhisti singalezi. Templul este administrat de preoți buddhisti și hinduși. În zilele noastre o moschee musulmana a luat ființă acolo. Templul se afla într-o pădure lângă un mic râu cunoscut sub numele de Manicka Ganga. Din timpuri imemorabile sfinți înțelepți și shiddhasi au binecuvântat cu prezenta lor aceasta pădure și astăzi atmosfera este încărcată cu vibrații spirituale.

Nagaraj l-a întâlnit pe marele siddha Boganathar la Katirgama și văzând măreția acestuia a devenit discipolul său. Sub un copac banyan, timp de șase luni Nagaraj a practicat o intensă sadhana (practica yoga) care a constat în special în kriyasurile (tecnicile de meditație) în care a fost inițiat de Boganathar. Tapas-ul (practica intensiva yoghina) A fost făcut pentru o lungă perioadă fără pauza. Inițial timp de 24 de ore și mai târziu de-a lungul a mai multor zile, săptămâni culminând cu 48 de zile. În timpul acestei perioade, Boganathar l-a supravegheat și inițiat în mod progresiv în kriyasurile avansate. Meditația a eliberat mintea sa de limitări, acesta experimentând realitatea absoluta nediferențiată. În stagiile timpurii ale comuniunii cu Dumnezeu (Sarvikalpa Samādhi) conștiința s-a unit cu Spiritul Cosmic; forța vieții s-a retras din corpul fizic lăsându-l complet nemișcat și rece ca și cum ar fi fost mort. Experiențele de samādhi s-au adâncit gradual de-a lungul lunilor. Ele au atins apogeul cu viziunea Domnului Kumaraswamy (Murugan) care a apărut în forma sa de tânăr etern.

În timpurile vechi siddhasi precum Thirumoolar, Agastyar, Boganathar și Rama Rishi au realizat că pot experimenta și manifesta Divinul nu numai în planul spiritual al existenței. Divinitatea poate cobora și în planurile mai joase ale cunoștinței: intelectual, mental, vital și fizic. Deci și corpul fizic poate atinge perfecțiunea și poate deveni nemuritor. Boganathar l-a direcționat pe discipolul sau Babaji să caute acest obiectiv din Siddhantha Yoga și la trimis să primească inițiere în Kriya Kundalini Prāṇāyāma de la legendarul Shiddha Agastyar din Courtrallam din zona dealurilor Pothigai din Tamil Nadu, în care se afla actualmente distritul Tinnevely. Babaji a făcut o călătorie pe jos la Courtrallam în sudul Indiei și a ajuns la unul dintre cele 16 templuri dedicate lui Dumnezeu sub aspectul Mamei Divine, unde a făcut un solemn legământ să rămână pana când Agastyar îl va iniția în secretele Yoga. După ce s-a așezat într-o anumită asana (postura de meditație) a închis ochii și a început să se roage, s-a rugat

cu tot trupul, inima, mintea și sufletul timp de zile întregi. El s-a rugat ca Agastyar să vină și să-l inițieze. Câțiva pelerini, recunoscând măreția acestuia, l-au hrănit și i-au dat apa sa bea, în ciuda ploii, insectelor, căldurii, aspirația sa a fost atât de intensă că nu a vrut să părăsească locul. Când îndoilele l-au asaltat el s-a rugat cu și mai multă ferveare. Când amintirile vieții lui, a pregătirii lui școlare și a faimei au ajuns la el, le-a comparat cu praful care se spulbera în jurul lui. Nimic nu mai era important pentru el nici măcar moartea. El nu a permis fricii de suferință sau de moare să-l asalteze, iubirea lui pentru Agastya ca personificare a Divinității pe care o cauta creștea zi de zi împrăștind norii disperării, plictiselii care amenințau să-l înconjoare din toate părțile. Trupul sau fizic a devenit din ce în ce mai slăbit, Babaji l-a privit ca și când nu ar fi fost al său. Babaji și-a pus viața sa în mâinile lui Dumnezeu și a știut că Dumnezeu, ori îi va îndeplini dorința de a-l vedea pe Agastya ori îl va face să moară. Nu mai avea niciun motiv să mai trăiască fără să primească inițiere de la Agastyar. În a 48-a zi când Babaji era la capătul puterilor el a repetat mereu numele „Agastyar”. Brusc Marele Siddha a apărut din pădure și a venit lângă Babaji. Inima lui Agastyar a fost înmuiată de Nagajar. Agastyar l-a chemat pe Nagaraj cu o voce blândă și apoi l-a îmbrățișat. După ce i-a dat apa și mâncare Agastyar la inițiat în secretele Kriya Kundalini Prāṇāyāma sau „Vasi Yoga M” după cum mai este menționată în scrierile siddhașilor, apoi la direcționat pe Babaji să meargă la Badrinath în înălțimile munților Himalaya și să devină cel mai mare siddha pe care la cunoscut omenirea.

Badrinath este situat în munții Himalaya la câțiva km de la granița cu Tibetul, El se afla la confluența râurilor Rishi Ganga și Alaknanda. În apropiere pe cursul râului Alaknanda este o cascadă, Fapt Kund. Joshimath, cel mai apropiat oraș este denumit după una dintre cele patru faimoase mănăstiri înființate de Adi Shankaracharya. El se afla la o distanță de 24 de km sud de Badrinath. Zăpezile blochează calea de la Joshimath către Badrinath între jumătatea lui octombrie și începutul lui mai. Numai cei mai curajoși dintre yoghini sunt capabili să trăiască la Badrinath pe tot timpul anului. Badrinath a fost sanctificat de mii de ani prin prezenta pustnicilor, yoghinilor, rishilor și siddhașilor. Acolo se afla și un templu dedicat lui Sri Badrinarayan (Vishnu). În acest templu se afla o piatră în care este sculptată o figura de bărbat tânăr stand în lotus care seamănă izbitor

cu Babaji. Ea a fost adusa aici de către Adi Shankaracharya, care a găsit-o lângă râul Alaknanda după ce a fost ghidat către ea printr-o viziune.

Babaji a făcut un lung pelerinaj la Badrinath și apoi a petrecut 18 luni singur practicând intensiv toate kriyasurile yoghine primite de la Agastyar și Boganathar. După 18 luni a intrat în starea de soruba samādhi prin care Divinitatea coboară se unește și transforma toate structurile ființei (spiritual, intelectual, mental, vital și fizic). Trupul fizic nu mai este supus procesului de îmbătrânire și emana o luminescenta aurie

Misiunea Lui Babaji

Babaji și-a luat misiunea de a ajuta umanitatea în drumul către realizarea lui Dumnezeu. De obicei el o face anonim, cei care sunt ajutați de el în general nu știu care este sursa ajutorului. Misiunea lui Babaji include și ajutorul profeților (Yogananda, 1969, p. 306). În cazul câtorva suflete deosebite cum ar fi Adi Shankaracharya, Kabir, Lahiri Mahasaya, Yogi S.A.A. Ramaiah și V.T. Neelakantan, Babaji a apărut și le-a dat inițiere. Babaji a promis să rămână în corpul sau fizic mereu vizibil câtorva persoane din lume noastră fizica (Yogananda, 1969, p. 312). Babaji i-a spus lui Lahiri Mahasaya despre kriya yoga că a fost data lui Krishna pentru Arjuna și ca Patañjali și Iisus Christos știau de ea și ca aceasta a fost data și sfântului Ioan, Pavel și altor discipoli (Yogananda, 1969, p.244 – 245).

Adi Shankaracharya a fost inițiat de Babaji în Kriya Kundalini Prananyama și Dhyāna. Babaji i-a relatat acest lucru discipolilor lui direcți, Lahiri Mahasaya și lui S.A.A. Ramaiah. Paramahansa Yogananda a afirmat de asemenea acest lucru (Yogananda, 1969, p.306). Adi Shankaracharya a reformat practicile religioasă hinduse prin scrieri, dezbateri, pelerinaje și înființarea a patru principale mănăstiri în Sudul Indiei, la Stingeri.

În secolul al XV-lea Babaji la inițiat pe marele sfânt și poet Kabir care a căutat să aducă armonie între hinduși și musulmani (Yogananda, 1969, p.306, 349; Ramaiah, feb.1954). La ceremonia funerara a acestui sfânt hindușii și musulmanii s-au certat pe rămășițele acestuia fiecare grup dorind să-l înmormânteze după

propriile obiceiuri. Când a fost ridicat capacul sicriului corpul sau dispăruse, în locul acestuia fiind un strat de flori. Acestea au fost împărțite între cele două grupuri.

În ultima jumătate a secolului al XIX-lea Babaji a început o nouă etapă în misiunea sa. În 1861 l-a inițiat pe Lahiri Mahasaya și i-a dat sarcina să inițieze și alți sinceri căutători. Babaji i-a cerut să trăiască ca un familist spre a fi un exemplu pentru toți care caută realizarea sinelui. Lahiri Mahasaya a afirmat că prin simpla repetare cu reverență a numelui lui Babaji se primește o binecuvântare. Sri Yukteswar, discipolul lui Lahiri Mahasaya care l-a întâlnit de trei ori pe Babaji în carne și oase a dus mai departe torta științei kriya yoga și a înființat numeroase ashramuri la Puri și Serampore, India. La inițiativa lui Babaji, Sri Yukteswar a trimis unul din principali săi discipoli, Paramahansa Yogananda în America pentru a preda mai departe Kriya Yoga în 1920.

În 1942 Babaji a decis să acorde un nou acces către Kriya yoga și să răspândească mesajul său, prin două suflete, S.A.A. Ramaiah în Madras și V.T. Neelakantan în Calcutta. S.A.A. Ramaiah a absolvit geologia la Universitatea madras, India. În ajunul plecării în America pentru studiile post universitare el a contactat o tuberculoză în oase, el a petrecut 6 ani în suferința timp în care a devenit un adept al meditației. Mowna Swamy un sfânt și devot al marelui Sai Baba din Shirdi i-a dat un talisman special cu instrucțiuni de a folosi preparate ayurvedice. El a prezis că se va însănătoși într-o luna dacă acest sfat va fi urmat. Babaji la vindecat de tuberculoză osoasă la scurt timp după întâlnirea cu Mowna Swamy. Mai întâi el a avut o viziune cu Sai Baba guru lui Mowna Swamy care la întrebarea lui Ramaiah dacă este Gurul sau a răspuns că acesta va apărea în scurt timp. El i-a revelat o viziune cu Babaji. La scurt timp după aceasta Ramaiah într-o stare de descurajare și suferință a încercat să-și ia viața ținându-și respirația. În timp ce făcea asta, brusc a auzit o voce dulce melodioasă: Fiul meu nu-ți lua viața. Dă-mi-o mie. Uimit, a tras aer în piept și a decis să se abandoneze lui Babaji, a cărei voce i-a recunoscut-o. În dimineața următoare, picioarele sale arătau remarcabile semne de însănătoșire. Spre uimirea familiei și a medicilor, în câteva zile s-a însănătoșit complet. În timpul perioadei de însănătoșire a avut o viziune cu Babaji șchiopătând, când l-a întrebat motivul pentru care șchioapătă, Babji i-a spus că a preluat tuberculoza pentru a aduce însănătoșirea

discipolului. Babaji l-a inițiat pe S.A.A. Ramaiah în tehnicile de kriya lângă Badrinath în jurul anului 1955 în Himalaya.

V.E. Neelakantan a fost un faimos jurnalist și licențiat al universității din Madras. El a suferit teribil de boli cum ar fi diabetul, dizenteria și febra mare. În nenumărate ocazii Babaji l-a vindecat. Acest lucru i-a permis să continue scrierea celor 3 cărți care i-au fost dictate de Babaji. În timp ce scria Neelakantan a afirmat ca odată ce cărțile vor fi scrise nu contează dacă va trăi să le vadă publicate. Atunci a început să tremure și s-a prăbușit. Babaji a sărit după scaun și l-a prins într-o îmbrățișare apoi i-a sărutat fruntea, ștergându-i lacrimile spunându-i că va rămâne pentru totdeauna cu trupul fizic la vârsta de 51 de ani precum sfântul Markandeya pe care Shiva l-a făcut să rămână pentru totdeauna tânăr de 16 ani.

Babaji le-a cerut lui S.A.A. Ramaiah și V.T. Neelakantan să înființeze „Kriya Babaji Sangah” o societate de yoga dedicata învățăturilor kriya yoga și activitățile de caritate, educaționale și spirituale.

Misiunea lui Babaji include ajutorul acordat umanității pentru realizarea lui Dumnezeu și implicit prin Viziunea Universală a Iubirii, transformarea acestei lumi într-un paradis divin. Misiunea lui Babaji continua să se manifeste prin munca celor care avându-l ca sursa de inspirație se întorc la el cât și prin munca celor care exprima iubirea pura în gând cuvânt și fapta. Oriunde este iubire, acolo este Babaji

Ashramul lui Babaji: Găuri Shankar Peetam

Ashramul lui Babaji de lângă Badrinath este cunoscut sub numele de Găuri Shankar Peetam. A fost descris de V.T. Neelakantan. Acestuia I s-a permis să o vizita astrală de două ori la jumătatea lunii octombrie, 1953. Neelakantan s-a regăsit brusc în afara corpului sau care se afla în Madras, India și a descoperit că se afla într-un alt corp, alături de Babaji în ashramul său. Descrierea ashramului și activitățile din cadrul acestuia sunt date mai jos.

Ashramul este situat lângă Badrinath, într-o zonă înconjurată din toate părțile de stânci ascuțite, cu un rând de peșteri la baza lor. Peștera lui Babaji este cea mai mare. În partea opusă acestei peșteri se afla două izvoare asemănătoare unor mici cascade. Locuitorii

ashramului care numărau 14 persoane în timpul acestei vizite din 1953 folosesc primul izvor, mai mare, pentru îmbăiere, iar pe cel mai mic pentru apa potabila. Apa acestor izvoare formează două cursuri care se împreunează la capătul opus al acestei zone și apoi dispar printr-un tunel subteran, la fel cum au apărut. Chiar și noaptea, aceasta zona este luminată bine deși nu este nicio sursă vizibilă de lumină. O forță misterioasă îi ține departe pe cei care vor să se apropie mai mult de o milă de acest ashram. Astfel, nimeni nu poate ajunge la ashram fără permisiunea lui Babaji.

În timpul acestei vizite astrale, rezidenții ashramului erau așezați în cerc, în fața peșterii lui Babaji, luând masa. Hainele lor aveau culoarea albă, cu excepția lui Babaji, a cărei dhoti era de culoare roșie aprins. În timpul mesei, ei au vorbit în hindi și engleza. Figurile lor radiante exprimau bucurie mare și fericire.

Printre rezidenți se afla și sora lui Babaji (care este de fapt verișoara după tata), Mataji Nagalakshimi Deviyar (cunoscută și sub numele de Annai). Ea purta un sari de bumbac, de culoare albă, cu margini verzi și un sal lung roșu, în jurul gâtului. Este o femeie foarte frumoasă, cu pielea albă, slăbuță și mai înaltă decât fratele ei. Fata ei lunguiața, în care se evidențiază oasele fetei, amintește din fata de cea a lui Kashi, discipolul lui Paramahansa Yogananda și din lateral de cea a soției lui Neelakantan.

Annai răspunde de organizarea ashramului. Ea prepara zilnic o masă vegetariană care se servește la amiază. Ea are o mare grijă de o plantă foarte mare care în India poartă numele de tulasi, care este așezată deasupra unui altar, „peetam”. Zilnic ea se închină lui „Tulasi Devi”, o mare devota a Domnului Krishna (este vorba de un ritual de puja). Lui Tulasi Devi I s-a acordat de către Domnul Krishna onoarea de a rămâne în prezența Lui în eternitate, sub forma unei plante de tulasi, în locuința Lui celestă.

Modul favorit de adorare pentru Annai este să se închine la picioarele Domnului ei, Babaji, printr-o ceremonie cunoscută sub numele de Pada Posăi. „Pada” înseamnă picior, iar „posăi” înseamnă adorație cu ofranda de flori. În timpul acestei ceremonii ea așază cu multă adorație picioarele lui Babaji într-un recipient de argint, le spală și le masează cu esențe aromatizante prețioase. Apoi acoperă picioarele cu cenușa „vibhuti” (rezultată din focul în fața căruia se face inițierea în mantre) și cu flori care cresc în zona ashramului. Ceilalți

localnici ai ashramului includ mai mulți oameni cu bărbi lungi, care ajungă până în zona buricului. Un fost conducător musulman, după ce i-a oferit armata sa și bogățiile sale, care a fost refuzat de Maestru, s-a oferit pe sine însuși și astfel a fost acceptat ca discipol. Mai erau și o domnișoară și o fată de aproximativ 10 ani, și de asemenea, Swami Pranabananda, „sfântul cu două corpuri”. Acesta este menționat în cartea lui Paramahansa Yogananda, Autobiografia unui Yoghin. Paramahansa spune ca el a intrat în mahasamadhi în fața unei mulțimi formate din numeroși discipoli, și a declarat că se va renaște în curând și va trăi alături de Babaji, în Himalaya. Aici sub ghidanta lui Babaji a atins soruba, samādhiul care i-a conferit nemurirea fizică. El are grija de grădina ashramului. Dintre discipolii lui Babaji, doar Amman (Swami Pranabananda) și Annai, au atins soruba samādhi. Trecând peste limitările conștiinței egotice, ei îi ajuta pe toți cei care împărtășesc același ideal spiritual ca și ei. Annai ajuta practicanții Kriya Yoga în timpul orelor de meditație de la miezul nopții să-și curețe subconștientul în timpul inițierii în Kriya Dhyāna Yoga. Amman Pranabananda, ca maestru în a patra tehnică de meditație, ajuta practicanții să-și atingă marele lor potențial de inspirație intelectuală.

Mulți sfinți și înțelepți au realizat pe Dumnezeu în planurile mental și spiritual. Totuși, doar câțiva s-au abandonat complet Conștiinței Divine și i-au permis acesteia să coboare și la nivelul planului vital și al celulelor din corpul fizic, astfel ca fără aceasta realizare mulți au fost supuși forței bolilor, bătrâneții și morții. Aceste planuri inferioare rămân ultimul bastion al egoului și subconștientului limitat. Pentru toți devoții și practicanții Kriya Yoga, Babaji, Annai și Amman servesc ca mărețe exemple ale dăruirii de sine. Ei sunt la propriu, întrupări în viață ale Divinității. Locuitorii ashramului se conformează unui program zilnic care se centrează în jurul practicii sadhanei yoghine, care include asane, prāṇāyāma, meditație, mantra și bhakti yoga. Neelakantan spunea ca fiecare se trezește la ora patru dimineța. După ce se îmbăiază, ei practica yoga, cu accent pe prāṇāyāma. După amiaza își urmează sadhana individuală, consultându-se ocazional cu Babaji, în ceea ce privește practica tehnicilor.

Personalitatea iubitoare a lui Babaji, căldurosul sau simț al umorului și compasiunea sa universală, îl fac îndrăgit de către toți. Dacă cineva ar alege un cuvânt care l-ar descrie cel mai bine, atunci

acesta ar fi „umilintă”.

Potrivit altor mărturisiri ale unor martori, dimineața rezidenții ashramului, stau în cerc și canta în jurul unui foc mare „homa” în fața peșterii lui Babaji. Cântecele favorite sunt „Om Kriya Babaji Nama Aum”. „Om” sau „Aum” reprezintă sunetul universal experimentat atât în interior cât și exterior. „Nama” deriva din „Namaha”, care înseamnă „salut”. Este cântat într-o mare varietate de melodii și ritmuri. În timpul celebrării sărbătorii de Guru Purnima, la începutul lui iulie sunt oferite flori la picioarele lui Babaji de către toți locuitorii ashramului. „Mama” ashramului, Annai Nagalakshmi este adorată de către toți ca fiind o întrupare a Mamei Divine, Shakti Universală.

În discursuri Babaji vorbește despre El ca fiind Existența, Adevăr și Beatitudine Absolută. A făcut referință la El ca fiind Personalitatea Impersonală a universului, totul într-unul și unul în tot, nemuritorul, infinitul și eternul Sine.

Rădăcinii Kriya yoga, trebuie să înțeleagă faptul că „cerul pe pământ”, Gauri Shankar Peetam, există nu numai în Himalaya, dar și în inimile devoților lui Babaji. Ashramul sau fizic rămâne inaccesibil, pentru că Babaji preferă să lucreze în tăcere și anonim în lume, ajutând mii de devoți și milioanele de suflete să-și atingă pacea interioară. El trimite prin razele Sale, mesajul de Iubire Universală și Pace către Toți.

După ce am citit această minunată carte scrisă de Marshall Govindan, am cerut referințe suplimentare despre ashramul lui Babaji la câțiva practicanți Kriya Yoga din America. Ei mi-au spus că au fost foarte multe persoane care au încercat să ajungă în acest loc, dar că fiecare dată întâmplări neprevăzute s-au împotrivit acestor tentative, fie că a fost vorba de lipsa de încredere sau intervenția grănicerilor chinezi, având în vedere faptul că ashramul se afla în apropiere de granița cu China. Se pare că este voința lui Babaji care face ca doar cei care merită să ajungă la El. Se poate spune că aceeași loc este cea mai inaccesibilă zonă din lume. Paramahansa Yogananda spunea că Babaji are o putere prin care poate influența prin gând celelalte persoane. El poate vorbi în orice limbă de pe Pământ. Nenumărate puteri îi sunt atribuite. Pentru un maestru desăvârșit orice este cu putință. Babaji este o dovadă vie a faptului că fiecare din noi putem atinge perfecțiunea.

